

[Indenrigsministeren.]

ved siden af en samlet beskatningspromille på 55 i landkommunerne, og disse 55 promille kom det ærede medlem til ved at lægge de 14 promille til amtet sammen med de 35 til sognekommunen og de 6 til staten. Her vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at for det første tager det ærede medlem jo maksimumspromillerne — de 14 er maksimumspromillen til amtet og de 35 maksimumspromillen til sognekommunen. Men selv om man tager disse maksimumspromiller og derved kommer op til 55, så vil det ærede medlem sikkert indrømme, at dette tal ligger betydeligt under de promiller, som en del sognekommuner i dag er oppe på. Forslaget til lov om beskatning af faste ejendomme sigter netop bl. a. på at få trukket ydergrænserne for den sognekommunale beskatning sammen og at få disse beskatningspromiller til i højere grad at nærme sig promillerne i byerne.

Det ærede medlem kom også ind på ligningsforholdet, og jeg forstod det ærede medlem sådan, at han ikke var tilfreds med den bestemmelse, der står i det nævnte lovforslags § 4 om, hvordan man skal finde frem til den endelige fastsættelse af dette ligningsforhold, altså fordelingen mellem indkomstskat og ejendomsskat i kommunerne. Her vil jeg lige understrege, at vi ikke i lovforslaget har ændret ved det hovedprincip, at det er amterne, der endeligt fastsætter ligningsforholdet. Men vi ved jo godt, hvordan der tidligere har været strid mellem enkelte sogneråd og enkelte amtsråd om dette ligningsforhold. Men hvis vi indsætter et sådant ankenævn, der kan behandle strid, som er opstået mellem parterne, og ved at give dette ankenævn en alsidig sammensætning gør det til et neutralt nævn, som ud fra rent saglige motiver — undersøgelse af kommunal struktur o. s. v. — kan få disse tvivlsspørgsmål og strids-spørgsmål afgjort, så tror jeg vi har nået meget. Det er min tro, at alene det at have ankenævnet i sig selv vil bevirke, at en sådan strid overhovedet ikke opstår. Jeg kan ikke forstå, hvordan det ærede medlem hr. Thisted Knudsen kan opfatte det sådan, at det skulle være et indgreb i amternes selvstyre og selvbestemmelsesret. Det drejer sig om forskellige folkevalgte repræsentationer, som kan blive uenige, og så er det

helt naturligt, synes jeg, at man finder frem til et neutralt ankenævn, som endeligt kan afgøre sådanne stridsspørgsmål.

Til det ærede medlem hr. H. C. Toft vil jeg gerne sige, at selv om jeg forstod det ærede medlems udtalelser sådan, at det konservative folkeparti stiler videre — sådan tror jeg det ærede medlem sagde — end de foreliggende lovforslag, så forstod jeg også, at også dette parti har en positiv indstilling over for det foreliggende, og jeg håber, at udvalgsforhandlingen inden for den tid, der er til rådighed, kan føre til et godt resultat.

Holger Eriksen: Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen er meget glad for sig selv, og det synes jeg i og for sig der er noget vist opmuntrende i. Det ville være tragisk, hvis det ærede medlem ikke var så glad for det, han selv foretager sig, som han er. Men det ærede medlem må dog ikke gå ud fra, at vi alle sammen helt ubetinget deler denne glæde, og når det ærede medlem vil identificere sine synspunkter med den sunde fornuft og gøre gældende, at vi andre står i et køligt forhold til den sunde fornuft, fordi vi ikke er enige med det ærede medlem, tror jeg alligevel, at det ærede medlem er kommet lidt for langt ud. Jeg kan i hvert fald for mit vedkommende sige, at den form for sund fornuft, der kom til udtryk gennem de udtalelser, det ærede medlem fremsatte i dag, går jeg langt uden om og vil helst ikke møde. Det gælder mange forskellige ting.

Det ærede medlem talte om, at man ude på landet ikke kunne leve af at sælge, det ærede medlem mente formodentlig af at sælge ejendomme. Det er selvfølgelig rigtigt, det kan man ikke, selv om det er en god forretning. Det er meget, meget sjældent, at der sker et salg, uden at der konstateres en meget betydelig fortjeneste, og det er jo udtryk for, at det ikke er helt galt med beskatningsforholdene. Når det ærede medlem bruger udtryk som, at vi ikke rødmer o. s. v., må man dog huske på, at beskatningsforholdene ikke har været værre, end at hver eneste sælger har kunnet tage en stor fortjeneste hjem, altså ejendommen er steget i værdi. Men det er i og for sig ikke det værste; det værste er, at det ærede medlem ikke vil forstå — jeg går ud fra,